

TAKT #6 (Dommelhof) – 25/03/2011

Dommelhof in Neerpelt is een oase van rust. Artiesten als Koen De Preter, Maria Ibarretxe en Clara van den Broek, die er in residentie hebben gewerkt, kunnen er in oppperste concentratie hun voorstellingen vormgeven en bijschaven. Maar uiteindelijk komt toch het moment van de waarheid: de avant-première, in een schouwburg vol nieuwsgierige cultuurliefhebbers, recensenten en journalisten.

TAKT, dat intussen aan zijn zesde editie toe is, wil een platform zijn voor aanstormend talent: jonge choreografen, dansers, acteurs en regisseurs die niet wegdeinzen van een experiment. Op de eerste avond van deze editie staat hedendaagse dans centraal, met de voorstellingen “Women” van Ugo Dehaes, “Tensed” van Thomas Devens en “While things can change” van Koen de Preter en Maria Ibarretxe. Drie eigenzinnige voorstellingen met elk een eigen karakter, een eigen toon en – vooral – een eigen soundtrack. Als er een rode draad doorheen de avond liep, was het die van de muziek, in al haar vormen.

Women

De verwachtingen voor de eerste voorstelling van de avond, “Women”, zijn hooggespannen. Ugo Dehaes scoorde eerder al met de voorstellingen “Couple-like” uit 2006 en “FORCES” uit 2008. Het voorbijje anderhalf jaar werkte hij aan “Women”, samen met acht danseressen. Hij selecteerde hen – onder meer – op leeftijd: ze moesten minstens dertig zijn, kinderen geen bezwaar. Hij wou vrouwen op de scène met een geschiedenis, een verhaal, littekens. Opzet geslaagd.

Als één stormen de acht danseressen het podium op, tot in de verste uithoek. Het publiek houdt de adem in. Het beeld is sober: een lege scène, zwarte kleren, blote voeten, simpele kapsels. Langzaamaan breekt de groep open, draaien enkele gezichten zich naar het publiek. We zien gebalde vuisten, maaiende armen, schoppende benen, sterke dijen. De dansers stralen kracht uit, verbeterheid – op het randje van het agressieve – maar ook honger: naar het leven, naar beweging, naar spiegeling en verschil.

Opvallend aan deze voorstelling is de soundscape. Het enige geluid dat we horen komt van de dansers zelf: ze zuchten, ademen, hijgen, blazen, gillen en grommen de voorstelling aan elkaar. Alsof hun stembanden en longen meedeinen met en zich afzetten tegen de bewegingen van hun lichamen. Een fundamenteel fysieke, dansante voorstelling van een ongelooflijke fierheid.

Tensed

De tweede voorstelling, “Tensed”, is in veel opzichten de tegenhanger van “Women”. Er staat maar één danseres op het podium en zij wordt omzwachteld in een nadrukkelijk aanwezige, overrompelende soundscape. De muziek en de danseres, Ine Naessens, lijken wel tegen elkaar op te boksen, alsof ze worstelen om tot één samenhangend beeld te komen.

In plaats van de kracht en de verschillende gedaantes van het vrouwelijke lichaam, staat hier de ongrijpbaarheid centraal. Net wanneer Ine even grip lijkt te krijgen op haar eigen bewegingstaal, wordt ze telkens opnieuw van haar stuk gebracht, lijkt ze plots weer een poppetje aan touwtjes.

While Things can Change

Koen de Preter en Maria Ibarretxe sluiten de avond af met veruit de meest uitbundige voorstelling van de drie. Voor “While Things can Change” zochten ze inspiratie in musicals en sentimentele dansfilms uit de jaren '80, met nummers uit West Side Story, Guys and Dolls, Dirty Dancing en Flashdance en ga zo maar door. Lekker fout, dus, en dat spelen ze ten volle uit.

Maria ziet er ontzettend Amerikaans uit, met haar t-shirt van de Los Angeles Rams, blauwe jeans, sneakers en felrode lippenstift. Samen met Koen zingt ze, maakt ze muziek en walst ze over het podium – allemaal met de nodige humor en verfrissende zelfrelativering. Maar er zit ook een nostalgisch kantje aan hun uitbundige voorstelling, een verwijzing naar tijden waarin het leven eenvoudiger en optimistischer was. Waarin mensen naar de film gingen om weg te dromen bij glamoureuze sprookjes en voor de rest een afgeschermd leven leidden. Waarin Hollywoodsterren nog zongen en dansten als de besten en er over hun privéleven weinig – en al zeker niets negatiefs – geweten was.

Het zorgt voor een vrolijk verhaal, met een donker randje. Koen en Maria zijn geen sterren, maar charmante stuntels. De collage van film- en muziekreferenties is nooit even sterk als het origineel, de hits van weleer zijn herleid tot jeugdsentiment zonder meer. De dialogen en de dansbewegingen zijn opgewarmde pogingen tot iets, eerder dan sterke statements. Alles zit er net naast. “Things can change”, dat is zeker, maar of het ook de goede kant met ons opgaat?

Sofie Rycken